

De kanslozen

Roman

Gilbert Keyzer

Alle personages in deze roman zijn het product van de fantasie van de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande dan wel overleden personen berust op toeval.

Copyright © Gilbert Keyzer 2023

Kaan herinnerde zich tijdens zijn ontbijt, dat hij de ochtend na zijn operatie uit bed zou worden geholpen. Vlotter kan het niet, vond hij. Desondanks verbaasde hem de snelheid van zijn herstel, na een ingreep, waarbij twee bypasses om zijn hart waren aangebracht en een lekkende klep was vervangen.

Afgezien van een pijnlijk sternum en een jeukend linker onderbeen, had Kaan geen noemenswaardige klachten. Als ex judoka was hij aan lichamelijk afzien gewend. Van zijn postoperatieve verblijf op de intensive care herinnerde hij zich niets.

Hij zat ongeduldig in bed op een tweepersoonskamer. Tot zijn opluchting was het bed naast hem leeg.

Verpleegkundigen kwamen binnen, wensten hem goedemorgen, vroegen Kaan hoe hij zich voelde en hielpen hem geduldig en toch resoluut naast bed.

Op een stoel wachtte Kaan tot zij het beddengoed hadden verwisseld.

Op hun verzoek kwam hij zelfstandig overeind. Op sponzig aanvoelende voetzolen zijn evenwicht bewarend, ademde hij langzaam en diep, waarop ze hem naar de badkamer brachten, alwaar hij urineerde en zich grotendeels zelfstandig verzorgde.

Een van hen waste zijn rug.

Hij schoor zich, bekeek zijn spiegelbeeld, vond dat hij er patent uitzag en dacht: je bent er nog, ouwe taaie!

Die middag begon hij met revalideren op een hometrainer, onder begeleiding van een fysiotherapeut.

Zijn zoon Xavier en zijn dochter Noor bezochten hem. Hij zat ze op een stoel op te wachten en omarmde ze tegelijkertijd, zo fors dat zijn sternumwond ervan brandde. Kaan wandelde met zijn kinderen naar de conversatiezaal op de afdeling, in de kleding die zij voor hem meegenomen hadden. Vol trots vertelde hij hen over zijn revalidatie.

Hij vond het verschrikkelijk om ze in de lift te zien verdwijnen.

Men verhuisde hem, zonder uitleg, naar een zespersoons zaal, die hij overdag zoveel mogelijk ontvluchtte.

De cardiochirurg bezocht hem vijf dagen na de operatie voor het laatst. Zijn assistent-artsen en hij verzamelden zich, met enkele verpleegkundigen, om zijn bed.

Men bekeek de sternumwond en de wond op het onderbeen, waar de chirurg de vaten voor de omleidingen had weggehaald.

Hij maande Kaan zich een gezondere levensstijl aan te nemen en nam met een stevige handdruk afscheid.

Van een verpleegkundige ontving Kaan een recept voor bloedverdunners en een poliklinische afspraak voor over drie weken. Een laborante van de trombosedienst zou hem thuis opzoeken om zijn bloed af te nemen en een dosering voor te schrijven. Hadden ze de taarten ontvangen? Zou zij erop toezien, dat ook de chirurgen, de fysiotherapeut en het personeel dat de maaltijden en de koffie uitdeelde, een stuk kregen? De verpleegkundige beloofde het en bedankte hem ervoor.

De ziekenhuisdiëtiste had hij niet durven noemen.

Tevreden over alle goede zorgen, kleepte Kaan zich aan, poetste zijn bril, borg zijn spullen in een tas op en ging aan het raam op een stoel zitten wachten. Hij was het liefst naar de conversatiezaal uitgeweken. Aldaar werd echter een elektriciteitsstoring behandeld.

Kaan keek naar buiten, over de laagbouw van het enorme ziekenhuis uit.

Over omliggende snelwegen repte zich verkeer. Kaan zag dit als het symbool van een drukke, onafgebroken voortrazende wereld, waarvan hij al ruim zes jaar slechts zeer gedeeltelijk meedeed, vanwege zijn werkloosheid. Hij las de dieetvoorschriften door, die hij van de diëtiste ontvangen had. Alles wat hij lekker vond, werd er verboden.

Kaan zuchtte, bij het vooruitzicht van een bier-en snackloos bestaan. Hij was volgens de genadeloze weegschaal weliswaar afgevallen. Toch woog hij nog ruim negen kilo te zwaar.

Ach, dat gewicht. Ik heb als judoka nou eenmaal bredere botten en dikkere spieren, door al dat eindeloze trainen. Pure beroepsdeformatie. BMI is op mij dus niet van toepassing.

Hij had aan zijn chirurg gevraagd, hoe het mogelijk was, dat hij een hartinfarct had gekregen, terwijl hij jaren intensief had gesport en niet rookte.

Overgewicht, genetische aanleg wellicht, werd op breedsprakige wijze gesuggereerd.

‘Ach, dokter! Mijn vader is al rokend aan longkanker overleden. Mijn moeder rookte ook. Haar vaten slibten er van dicht. Ja, zij heeft volgens mij ook een hartinfarct gekregen. Het was meteen over en uit. Ze was te zwaar, net als ik. Misschien heb ik wel een hartinfarct gekregen, omdat ik, hoe noemen ze dat, passief meerookte.’

‘Het zou kunnen, mijnheer.’

Zo kan ik het ook, dacht Kaan een beetje verongelijkt. Materiaal voor genetisch onderzoek werd, ondanks zijn verzoek, niet afgenomen.

Een zaalgenoot werd voor operatie weggereden. Een andere patiënt feliciteerde hem met zijn ontslag.

Kaan bedankte hem. Tot zijn opluchting kreeg hij geen ziektegeschiedenis opgedrongen. Hij wilde geen patiënt meer zijn, zichzelf niet als zodanig in een ander herkennen. Hij probeerde zich te gedragen, alsof hij op ziekenbezoek was.

Waar blijven ze nou, vroeg hij zich met lichte ergernis af.

De zaaldeur ging open. De magere gestalte van zijn zoon Xavier en de atletische gestalte van diens vriend en zakenpartner Henrik kwamen de kamer binnen.

Zij droegen witte en lichtgele shirts en broeken en open, uit plantaardig materiaal vervaardigde sandalen. Om hun nekken hingen houten sierraden.

Xaviers bruine en Henriks donkerblonde haarstrengen glommen van de olie.

Het lijken wel een soort priesters, dacht Kaan. Zo kweek mogelijk kwam hij met weke knieën overeind om ze tegelijkertijd te omhelzen, waarbij hij ze voorzichtig tegen zich aandrukte.

‘Mijn redders!’

Ze hadden een rolstoel meegenomen, waarin Kaan niet wou plaatsnemen.

Hij groette de achterblijvers, wenste hen succes en maakte dat hij de zaal afkwam.

Xavier had Kaans tas in de rolstoel gezet. Slenterend begonnen zij de lange wandeling naar het parkeerdek, Kaan in het midden. Hij wilde laten zien, hoezeer hij al was opgeknapt en begon bijna te marcheren.

‘Het is onbegrijpelijk, hoe snel je er bovenop bent gekomen’, vond zijn zoon.

‘Je zal nog wel een terugslag krijgen’, waarschuwde Henrik.

‘Ik betwijfel het. Ik word fluitend negentig, nou mijn bloed weer goed door mijn buizenstelsel stroomt. Mijn motorblokje is compleet gereviseerd.’

De wandeling viel hem plots zwaar, nadat zij de lift verlieten. Kortademig en duizelig geworden, zocht hij een rijtje aan de muur bevestigde kuipstoeltjes op.

Xavier voelde zijn pols.

‘Het gaat wel. Even rusten jongens...’

‘Daar is je terugslag’, concludeerde Henrik.

‘Je wil teveel de held uithangen, pa. Respecteer je energieniveau. Dat is veel lager dan je denkt.’

Straks begint hij over mijn aura, vreesde Kaan. Zijn klachten zakten weg.

Xavier keerde de rolstoel in de richting van zijn vader. ‘Moet ik een arts waarschuwen?’

‘Ben je gek? Ik voel me prima.’

Kaan nam plaats. Hij kreeg zijn tas op schoot.

De wind die hij voelde, nadat ze de draaideur waren gepasseerd, ervoer hij als een bevrijding. Hij kwam als herrezen uit de rolstoel overeind.

Eenezestig ben ik, dacht Kaan. Als die knie niet beschadigd was, zou ik zo weer de tatami op kunnen. Ik mis het nog steeds heel erg en ik zal het altijd blijven missen. Nou ja, de wedstrijden dan. Die doodsaaie trainingen niet. En die sessies in krachthonken al helemaal niet.

Het was zijn leven geweest. Een andere kolos te lijf gaan, trekken, duwen, uitproberen, bewegingen en subtiele veranderingen in het evenwicht uitlokken en dan je kans waarnemen, door aan te vallen of de aanval van de tegenstander over te nemen.

Dan was het soms binnen een fractie van een seconde gebeurd. Ippon, over en uit. Of je dreunde zelf op de tatami.

Soms ging het moeizamer, met klemmen en grepen, combinaties van techniek en pure kracht. En heel af en toe was het hem gelukt om zijn tegenstander eenvoudig weg op te tillen en omver te smijten.

Kaan had de tweede dan judo behaald, zonder voor een examen te zijn gezakt. Hij bereikte ooit de finale van het Nederlands kampioenschap in zijn gewichtsklasse en had een buitenlands toernooi gewonnen.

Zijn linker knie was beschadigd geraakt door een ongelukkige val, tijdens zijn laatste wedstrijd.

Nadat hij zes jaar geleden zijn baan was verloren, speelden zijn klachten zodanig op, dat hij de judotrainingen en het lesgeven niet langer volhield. Hij was erelid van de vereniging geworden en werd aanvankelijk uitgenodigd als scheidsrechter voor demonstratiepartijen en wedstrijden. Hij bleek er minder talent voor te hebben dan voor de judosport.

Gaandeweg was men hem vergeten. Zijn lidmaatschap had hij laten verlopen.

Tot zijn ergernis hielp Henrik hem de bijrijdersstoel van de Landrover op. Begreep die lieve jongen nou nog steeds niet, dat hij als ex-judoka gewend was aan fysiek afzien?

Het was rustig geworden op de snelweg.

Xavier zette koers naar Almere. Hij keek naar zijn vader.

‘Zo blij, dat je er nog bent, pa.’ Zijn stem klonk een beetje huilerig.

‘Niet janken, jongen. Beheers jezelf en let op het verkeer. Janken en sturen gaan niet tegelijk.’

Xavier snoof.

Het is steeds meer zijn moeder, concludeerde Kaan. Die was ook zo snel in tranen. Hij vroeg zich af, of zijn kinderen Ellen op de hoogte hadden gebracht van zijn toestand.

Henrik legde even een hand op zijn schouder.

Xavier en Henrik hadden hem, ruim twee weken geleden onwel in zijn bureaustoel aangetroffen en een ambulance gebeld.

Hij was naar de eerste hulp van het Flevoziekenhuis gereden, van waaruit hij voor de operatie naar het AMC werd overgeplaatst.

Herinneringen aan die periode wisselden elkaar af, ongeordend, in elkaar overlopend. Kaan zou zijn doodsangst nooit vergeten.

Felle, verlamme pijn had hem voortdurend verhinderd, zich aan zijn einde over te geven.

Xavier nam de afslag naar Almere-Buiten.

Kaan bekeek de hem bekende omgeving, de huizen, de rotondes, de gebouwen. Het was hem, alsof hij niet meer dan een paar uur afwezig was geweest. Ik wil het leven, mijn leven vieren, dacht hij. Een feest geven. Hoeveel gasten zouden er komen?

Toch was de omgeving in die korte tijd veranderd: bomen en struiken, vlak voor zijn infarct nog vrijwel kaal in hardnekkige voorjaarskoude, droegen bloesems en lichtgroene bladertooien.

Ze bereikten Doe-mere. Xavier reed de parkeergarage onder een gebouw met winkelpanden en appartementen in.

Henrik droeg zijn tas. Kaan was te moe om te protesteren.

Ze namen een van de liften. Op de bovenste etage van het gebouw bevond zich het yoga, meditatie en reikicentrum, dat Xavier en Henrik als eigenaren exploiteerden en bewoonden.

Kaan huurde er een door een gang van de bedrijfs-en woonruimtes gescheiden gedeelte, bestaande uit twee kamers, een keukentje en een douchecabine.

‘Vanmiddag komt Noor’, meldde zijn zoon, die in de slaapkamer Kaans tas uitpakte. ‘Zal ik de airco inschakelen?’

‘Liever niet. Ik wil in frisse busdieseldampen slapen. Die ziekenhuislucht kwijtraken.’

Kaan schoof het slaapkamerraam op een kier en liet een rolgordijn neer. Zij omhelsden elkaar. Tot Kaans opluchting hield zijn zoon het droog.

‘Ik zal je wekken voor de lunch.’

Met vuile was onder zijn arm verdween Xavier. Even later hoorde Kaan de wasmachine.

Kaans bed was van schoon linnengoed voorzien. Hij strekte zich erop uit en trok het laken over zich heen. Hoe heerlijk voelde zijn matras aan!

Kaan luisterde naar bussen, over de vrije busbaan grommend en naar treinen, die op het station halt hielden of er suizend voorbij denderden. Carillon de drieklank speelde een hem bekende melodie, waarvan Kaan zich de naam niet wist te herinneren. Hij voelde zich als een kind zonder zorgen, gekoesterd, beschermd, als een dier, dat aan dodelijk gevaar is ontsnapt. Hij viel in slaap.

Meestal had Kaan als jongeman de adviezen van zijn ouders genegeerd. 'Zorg er nou voor, dat je ergens een vakdiploma in krijgt, dan kan je altijd aan de slag', had zijn vader hem vaak voorgehouden, in de tijd dat hij als aanstormend talent in hoog tempo op weg was naar zijn zwarte band en zijn ouders te kennen had gegeven professioneel judoka te willen worden.

Kaan had dit advies, na het behalen van zijn eerste dan, ter harte genomen, omdat hij erachter was gekomen dat zelfs topjudoka's niet zeker waren van een regelmatig inkomen. Hij legde een beroepentest af, behaalde twee vakdiploma's en vond op zijn drieëntwintigste een baan als financieel en salarisadministrateur bij een grote sportorganisatie.

Saaie studies en vervolgens bijna even saai werk. Kaan maakte het interessanter voor zichzelf, door zich te bekwamen in het samenstellen van kwartaalrapportages en jaarrekeningen. Hij kon goed met collega's overweg en organiseerde personeelsdagen waarbij men judolessen kreeg. Het lukte hem om enkele collega's aan het judoën te krijgen.

Xavier en Noor hadden het als kind ooit geprobeerd en het na enkele lessen opgegeven.

Hij herinnerde zich hoe ze, onwennig om zich heen kijkend, de dojo binnenkwamen, in hun stijf gestreken judopakjes. Ze vonden er niets aan, ondanks al zijn inspanningen. Kaan had er nooit iets van begrepen. Jaren van werken in loondienst en af en toe reisjes naar buitenlandse toernooien volgden. Op zijn zesenvijftigste kwam Kaan bij de sportorganisatie op de lijst der bedreigde soorten terecht. Als reden probeerde men hem te verkopen, dat zijn taakfunctie niet passend was

in de nieuwe opzet van de ondersteunende organisatie. Kaan wist, dat het met zijn leeftijd te maken had.

De organisatie gaf hem enkele maandsalarissen mee. Bovendien kreeg Kaan hulp bij het zoeken naar een andere baan, in dezelfde branche. Overal stuitte hij op vacaturestops. Ook sollicitatiepogingen bij werkgevers in andere branches strandden. Hij probeerde een sportschool te beginnen. Dit mislukte omdat hij nergens krediet kon krijgen.

Kaan ontwaakte na enkele uren. Het was bijna halfvier. Zijn sternum brandde en jeukte. Slaapdrongen kwam hij zijn bed uit.

Xavier zou me wekken voor de lunch, herinnerde hij zich. Hongerig was hij niet. In zijn keel hing een chemische ziekenhuissmaak.

Hij zat op de rand van zijn bed, voelde zich fitter worden. Merk toch hoe sterk, dacht Kaan. Misschien zijn er vacatures. Meteen even kijken. Hij had zich bij het participatiefonds onderwijs ziek gemeld, vanuit zijn ziekenhuisbed.

Kaan bezocht een van de toiletten in het centrum en ging in zijn woonkamer achter zijn computer zitten.

Hij meldde zich beter bij zijn uitkeringsinstantie en zocht mails af, hem door vacaturesites voor ouderen toegezonden. Op een van zijn harde schijven had Kaan al zijn sollicitatiepogingen verzameld, omdat hij controle van het participatiefonds kon verwachten. De organisatie zou hem nog vier maanden wachtgeld betalen. Daarna zou hij op een bijstandsuitkering zijn aangewezen, nadat hij het grootste deel van zijn spaargeld had opgemaakt.

Zijn kinderen hadden hem verzekerd, dat hij zich over geldgebrek geen zorgen hoefde te maken. Hij kon zo vaak hij wilde, bij Xavier en Henrik aanschuiven voor een maaltijd. Van dit voorrecht maakte hij spaarzaam gebruik, zodat hij hen niet zou vervelen.

Kaan betaalde geen huur. Hij vreesde, dat de gemeente hierdoor zijn eventuele bijstandsuitkering zou verlagen.

Noor had hem tijdens de eerste maanden van zijn werkloosheid enkele vacatures opgestuurd en het er verder bij gelaten.

‘Geniet gewoon van je vrije tijd, Kanis. Ze vinden je te oud. Ze hebben gelijk. Het is toch mooi geweest zo. Als je kleren of spullen nodig hebt, dan krijg je die van mij.’

Hij had zijn dochter nooit ergens om gevraagd. Af en toe kwam zij met kleding aanzetten of nam ze hem mee uit winkelen. Twee gulle kinderen, die na de scheiding bij hun vader bleven wonen en met wie hij zeer frequent contact had. Bij de een woonde hij in. De ander woonde nog geen negen kilometer bij hem vandaan. Kaan vond, dat hij het niet beter had kunnen treffen.

Met hun moeder Ellen, die na de scheiding in negentienachtnegentig met haar nieuwe liefde naar Nieuw Zeeland was geëmigreerd, had Kaan geen contact meer.

Zes jaar werkloos. Een nagenoeg structureloos leven. Kaan solliciteerde zoveel hij kon.

Op de betreffende harde schijf had hij zevenhonderd drieënzestig sollicitatiepogingen verzameld. Als men al reageerde, betrof het meestal de mededeling, dat een ander beter in het profiel paste. Kaan vermoedde, dat het steeds om zijn leeftijd ging.

Acht keer was hij op gesprek geweest. Zeven keer wist hij al na een paar minuten, dat het niets zou worden. Hij had naar enkele opleidingen gekeken en het niet aangedurfd, een ander vak te leren, omdat hij vreesde voor niets duizenden euro te investeren. Euro's die hij van een van zijn kinderen zou moeten lenen.

De rest van zijn tijd deed Kaan gratis de administratie van het centrum voor spirituele bezinning, het bedrijf van Xavier en Henrik en trad op als gastheer, wanneer beiden met behandelingen bezig waren.

Daarnaast bezocht hij drie of vier keer per week een sportschool. Desondanks werd hij vadsig. Hij kon het niet laten om vrijwel iedere dag snackbars te bezoeken, biertjes te drinken en vrat enkele tabletten chocolade per week.

Kaan vond een vacature, die hij goed vond passen bij zijn profiel.

Kinderhuis de Kwettervogeltjes in Almere-Buiten zocht een administrateur voor vierentwintig uur per week. De werkzaamheden

bestonden onder andere uit het invoeren van bankmutaties, het werken aan de kinderplanning en het in samenwerking met de accountant opstellen van de jaarrekening.

De locatie bevond zich nog geen vier kilometer bij hem vandaan. Meteen zocht Kaan een van zijn vele sollicitatiebrieven op en paste die op de tekst van de vacature aan. Hij verzond de brief en zijn curriculum. Het zal wel weer niks worden. Toch lukt het me om iedere keer weer enthousiast te worden over een baan. Het is een winnend lot uit een loterij geworden.

Xavier klopte op de voordeur en kwam de slaapkamer binnen.

‘Je zou me wekken.’

‘Je sliep zo diep. Ik zou je slaappatroon hebben verstoord. Wil je wat eten?’

‘Ik heb niks in huis.’

‘Wij wel.’

‘Ik heb zin in koffie.’ Kaan volgde zijn zoon naar diens bedrijf.

Aan de bar zaten enkele klanten. Kaan groette ze en ging achter de toog zitten.

Xavier bediende het espressoapparaat.

Henrik kwam uit een zaaltje, gevolgd door een man en een vrouw, waar hij afscheid van nam.

‘Hoe staan de zaken?’ vroeg Kaan.

‘We hebben straks een wachtlijst, als het zo door gaat’, beweerde Henrik, die grijnzend achter de bar kwam staan en Xavier omhelsde.

Nog nooit had Kaan enige behandeling bij hen genomen. Yoga, meditatie, reiki therapie, energiebalansherstel, mindfulness sessies, het zei hem nog steeds niets. Het was hem te ongrijpbaar, teveel gebaseerd op zelfsuggesties. Wel bewonderde hij beide eigenaren, die hun lichamen moeiteloos in onmogelijke bochten en hoeken konden plooiën. Het zouden volgens hem judoka's kunnen zijn, die zich uit allerlei klemmen en grepen konden bevrijden.

Een volslanke vrouw kwam de bar binnen.

Zij zag Kaan en begon te grijnzen. ‘Kanis!’

Hij draaide zich op zijn kruk om. Zij kwam snel op hem af en omhelsde hem.

‘Welkom thuis, kanjer!’ Noor was een bedrijfsjuriste en eigenaresse van een advocatenkantoor in Almere-stad. Ze droeg een grote bril en een lange, gebloemde jurk.

‘We hebben een verassing voor je’, verzekerde zijn dochter hem.

Naast hem over de toog heen leunend, omhelsde zij haar broer en gaf Henrik een hand.

‘Ik ben benieuwd.’

Noor wipte op een barkruk. Zij schoof haar handtas van haar schouder en plaatste die op de toog.

‘Jij bent echt wel supersnel opgeknapt, zeg.’

‘Ik heb daarnet nog lang geslapen. Ik ben er nog niet.’

‘Logisch toch? Op jouw leeftijd.’ Noor keek om zich heen, met haar bekende gelaatsuitdrukking, alsof zij iedereen bij voorbaat door had, met milde ironie.

‘Ik ben nog niet bejaard.’

‘Jong belegen, zullen we zeggen.’ Noor toonde een superieur glimlachje.

‘Ik wou uit eten, om mijn thuiskomst te vieren.’

‘Ik heb stoofschotel gemaakt. Je bent denk ik nog te vermoeid om uit te gaan’, zei Xavier.

‘Ach welnee...’

‘Doe lekker stoer’, schamperde Noor.

‘Ik heb daarnet gesolliciteerd.’

Zijn dochter keek hem meewarig aan.

‘Ach Kanis...’

‘Het moet van het fonds. Anders krijg ik strafkorting op mijn uitkering.’

‘Terwijl ze weten dat je kansloos bent.’

‘Dank je voor je bemoedigende woorden.’

‘Ach Kanis! Het is toch zeker zo?’

‘Hebben jullie op kantoor niet iemand nodig, voor de receptie of de kantine of iets dergelijks?’

‘Dat meen je dus nog serieus ook! Je werkt toch al voor ons illustere duo?’

Noor keek hem aan, alsof ze dacht een gek naast zich te hebben.

‘Ik meen dat inderdaad heel serieus.’

‘Waarom geniet je niet van je leven? Trouwens, door die verrassing zal je wat meer plezier in dat leven krijgen.’

‘Ik word er een beetje ongerust van. Ik hou niet zo van verassingen. Is het een ballonvaart? Een handboek voor de balkontuinier? Blijvend afvallen in zes weken? Een opblaasbare del?’

Noor glimlachte nog breder. ‘Die Kanis!’ Zij bestelde witte wijn en stak, tot zijn enorme ergernis, een sigaret op.

‘Aan deze bar schenken we geen alcohol, zusje. Dat weet je toch? Straks in de woonkeuken kan je wijn krijgen. En zou je niet willen roken?’

Dat was onzin, wist Kaan. Vroeger schonken ze bronwater, thee en vruchtensappen. Onder druk van het clientèle waren lichte alcoholische dranken in het assortiment opgenomen.

‘Dat is dan zeker sinds kort. Nou, dan wacht ik wel’, klonk het nukkig.

Noor kreeg een schoteltje aangereikt, waarop zij haar sigaret uitdrukte.

Kaan herinnerde zich, dat zijn dochter een slechte dronk had. Na enkele glazen werd ze vaak baldadig, soms zelfs agressief. Hij besloot om er op een of andere manier toezicht op te houden.

Noor en Xavier ontmoetten elkaar vrijwel altijd in aanwezigheid van hun vader.

Ooit hadden Xavier en Henrik haar om advies gevraagd, in zake een geschil met de gemeente Almere. Tot hun verbazing had zij geweigerd, met als argument, dat zij de kans liep dat de advocaat van de tegenpartij en de rechter twijfels zouden krijgen over haar integriteit. Zij wilde haar goede naam beschermen.

Henrik was er woedend over geworden. ‘Het gaat niet om ons als familie, het gaat over ons bedrijf. Dat weet die luie bitch heus wel!’ had hij gefoeterd.

Dat zij de zaak uiteindelijk wonnen, met hulp van een andere advocaat, had de omgang tussen Henrik en Noor niet verbeterd.

Het was zaterdag middag en het liep tegen vijven. De laatste klanten verdwenen.

‘Ik moet nog naar de apotheek’, herinnerde Kaan zich.

‘Is al gebeurd’, zei Henrik. Hij haalde een papieren zakje uit een lade en gaf hem dat aan.

Er zaten drie doosjes met bloedverdunners in.

‘Wat een kanjer is het toch’, zei Kaan, zijn dochter aankijkend.
Noor reageerde niet.

Xavier presenteerde zijn stoofschotel.

Het gezelschap zat aan de eettafel in de woonkeuken.

Kaan keek op zijn kaart en nam drie witte tabletjes in, met een glas bier.

Henrik dronk vruchtensap.

Noor nipte van haar witte wijn. ‘Hoe gaat het met jullie business?’

‘We hebben heel wat nieuwe klanten’, antwoordde Henrik.

Blij dat die twee althans met elkaar spraken, vroeg Kaan om een tweede flesje. Na de maaltijd en de koffie gingen zij in de woonkamer zitten, met uitzondering van Xavier, die vanuit een van de behandelkamers met een zwarte e-bike verscheen.

‘Kijk eens pa, van ons drieën.’

Verbaasd kwam Kaan overeind.

De fiets droeg een platte accu onder de bagagedrager en had geen dwarsstang. Onder een snelbinder op de bagagedrager bevond zich een kettingslot. Op het stuur zat een apparaatje met een digitaal scherm.

‘De motor zit in de naaf. Dat is de beste plek, hebben we ons laten uitleggen.’

‘Ach, lieve mensen, dat is toch veel te duur!’

‘Dat zal je nooit weten’, zei Noor. Tenzij je het uit gaat zoeken, natuurlijk.’

‘Zo kinderachtig zal ik niet zijn.’

‘We vinden dat je te dik bent en dat je te weinig beweegt’, zei Henrik.

‘Er is al drie kilo af, vergeleken met voor de operatie’, verdedigde zich Kaan.

‘Jouw gewicht is nog steeds veel te hoog’, meende Henrik.

‘Het heeft vooral met botbreedte en musculatuur te maken’, vond Kaan.

‘Ik weet bijna zeker, dat ik al onder de honderd kilo zit.’

‘Het gaat natuurlijk ook over de inname’, meende Xavier.

‘Bier is de ultieme dikmaker.’

‘Ga er eens op zitten, Kanis’, stelde Noor voor.

Kaan nam het stuur over. Hij nam plaats op het zadel en leunde met zijn linkervoet op het tapijt.

Xavier demonstreerde de werking van het apparaatje.

Kaan schakelde naar stand een van de ondersteuning.

Meteen wilde de fiets ervandoor.

Hij slaagde erin, zijn evenwicht te bewaren en een beetje wiebelend, in de eerste versnelling, een rondje rond het gezelschap af te leggen. Hij kreeg een applausje. 'Heel erg bedankt, lieve mensen.'

'Ik voer hem op als bedrijfseigendom', zei Henrik.

'Nou kan je op de fiets naar de gym', opperde Xavier.

'En eventueel naar mijn nieuwe baan.' Kaan vertelde over de vacature.

'Heb je dan nog wel tijd genoeg voor ons bedrijf?' vroeg Henrik.

'Ik ben per week gemiddeld misschien twaalf uur bezig voor het centrum. Ik wil straks een officieel inkomen hebben. En geen bijstand.'

Kaan stapte af en zette zijn fiets op de standaard. Hij hief zijn flesje.

'Op het goede leven!'

'Op jouw goede leven!' riep Xavier.

Tot Kaans genoegen hield Noor het bij twee glazen, net als hijzelf.

Eveneens tot zijn genoegen rookte zij niet. Om me een plezier te doen, vermoedde hij.

Als een kind dat een cadeau had ontvangen, parkeerde Kaan die avond de fiets naast zijn bed.